

Posudek školitelky

Terezie Nekvindová

Výstava versus výstavnictví. Československé pavilony na Expo 1967 v Montrealu a Expo 1970 v Ósace

Terezie Nekvindová nastoupila do doktorského studia v roce 2006. Původní zadání práce bylo záhy mírně upraveno vzhledem k tomu, že v rámci grantu GAČR vyšla objemná kolektivní publikace zaměřená na Expo 1958 v Bruselu. Zúžení práce se ukázalo jako účelné, neboť kulturně politická situace v době Expo 1967 a 1970 byla značně odlišná od situace v druhé polovině padesátých let.

Studentka plnila všechny určené povinnosti, v roce 2008 odevzdala na katedře filozofie text Ingardenovo pojetí obrazu, v roce 2009 vykonala státní závěrečné zkoušky.

V rámci studia využila Grant Univerzity Karlovy k cestě do Kanady, kde kromě dokumentačního materiálu objevila v Newfoundlandu i aktuální lokaci československého pavilonu z Expo 1967 a část jeho výtvarného vybavení. Díky projektovému stipendiu mohla realizovat též badatelský pobyt v Londýně. Terezie Nekvindová se v průběhu doktorandského studia vyprofilovala v jednu z výjimečně aktivních osobností své generace. Má rozsáhlou publikační činnost včetně účasti ve významných publikačních projektech, od roku 2006 působí ve vědecko-výzkumném pracovišti pražské AVU, od roku 2011 externě přednáší na Jihočeské univerzitě a od roku 2007 rovněž externě na Fakultě restaurování v Litomyšli, která je pobočkou Univerzity Pardubice.

Předkládaná práce podává pozoruhodné svědectví o kulturní politice Československa v dramatickém období na jedné straně vymezeném vrcholícím politickým uvolněním, a na druhé straně první fází deziluze z dopadu důsledků invaze vojsk Varšavské smlouvy. Terezie Nekvindová podnikla obsáhlý původní průzkum veřejných archivních zdrojů, osobních archivů a pozůstalostí, a podařilo se jí tak maximálně zkonkretizovat představu o podobě důležité československé účasti na světových výstavách v letech 1967 a 1970. Dobová svědectví i údaje získané na základě osobních setkání s aktéry tehdejšího výtvarného provozu jsou navíc podložena i unikátní obrazovou přílohou. V průběhu studia měla na několika stipendijních pobytech v zahraničí možnost seznámit se rovněž s aktuální zahraniční literaturou věnovanou jak problematice světových výstav, tak samotnému fenoménu výstavy a kurátorství, který se začal výrazně formovat právě ve zvoleném období.

Z hlediska celkové koncepce práce je třeba ocenit, že o zmíněných dvou světových výstavách uvažuje v širším kontextu doby, a v neposlední řadě i v kontextu dnešního diskurzu. Podobu československé prezentace v Montrealu a Ósace účelně staví do konfrontace s jinými našimi státními kulturně politickými prezentacemi a hledá specifika žánru a teoretické ukotvení těchto aktivit. Zaměřuje se na rozporuplnou dualitu výstavy a výstavnictví, jejichž hranice v druhé polovině šedesátých let nebyly striktně vymezeny. Nachází rovněž pozoruhodné příklady raných instalačních výstavních strategií v československém prostředí, které narušovaly standardní koncept výstavy ve prospěch úvahy o celkové inscenaci prostoru.

Z uvedených důvodů konstatuji, že práce je přínosná jak pro objem a kvalitu shromážděného materiálu a jeho analýzu, tak i z hlediska teoretického, které je podloženo dobrou znalostí současného stavu badání a umožňuje pochopit a docenit dobové výstavní – a výstavnické – akce šedesátých let z aktuálního, dosud u nás nefrekventovaného úhlu pohledu.

Práci jednoznačně doporučuji k obhajobě a udělení titulu Ph.D.

Doc. PhDr. Marie Klimešová Ph.D.

8.4.2014